

Karlebo Marathon 2010 – En personlig beretning

Af Leif Thygesen, Nakskov Roklub, deltager på hold 14 Aarhus/Nakskov

Velkommen til det 28. Karlebo Marathon står der på den første side, der kastes op på skærmen til styrmødet inden Karlebo Marathon den 3. – 4. september 2010.

Det 28. Karlebo Marathon - det er min 14. tur, og dermed har Signaturen så deltaget i dette legendemættede arrangement halvdelen af gangene. Spørg hvilken som helst, der har deltaget i et eller flere Karlebo Marathons, og du vil blive mødt med historier og oplevelser fra den lange rotur, der som regel roes om natten. Jo, Karlebo Marathon er legendernes holdeplads. Og det er ikke uden grund. Der sker som regel altid et eller andet, som man kan huske turen for.

Især det første maraton står som noget helt specielt. Den 29. august 1997 roede Signaturen sit første maraton på et ”tromlet” Øresund. I Parken gav Prince koncert, og ude fra vandet kunne vi se lysshowet over Parken. Det blev i øvrigt en historisk weekend, ikke fordi Signaturen roede maraton, men fordi det var den weekend, hvor prinsesse Diana blev dræbt. Mens der blev festet i Karlebo Roklubs bådehal efter det 14. Karlebo Marathon, skete den tragiske ulykke i Paris. Hver gang Prinsessens hårde skæbne nævnes, tænker Signaturen altid på sit første maraton. Men så var der jo også i 1998, hvor Signaturen roede sammen sin dengang 15. årige søn og var 9.55 timer om turen - det var hårdt, eller den gang... og så videre, og så videre.

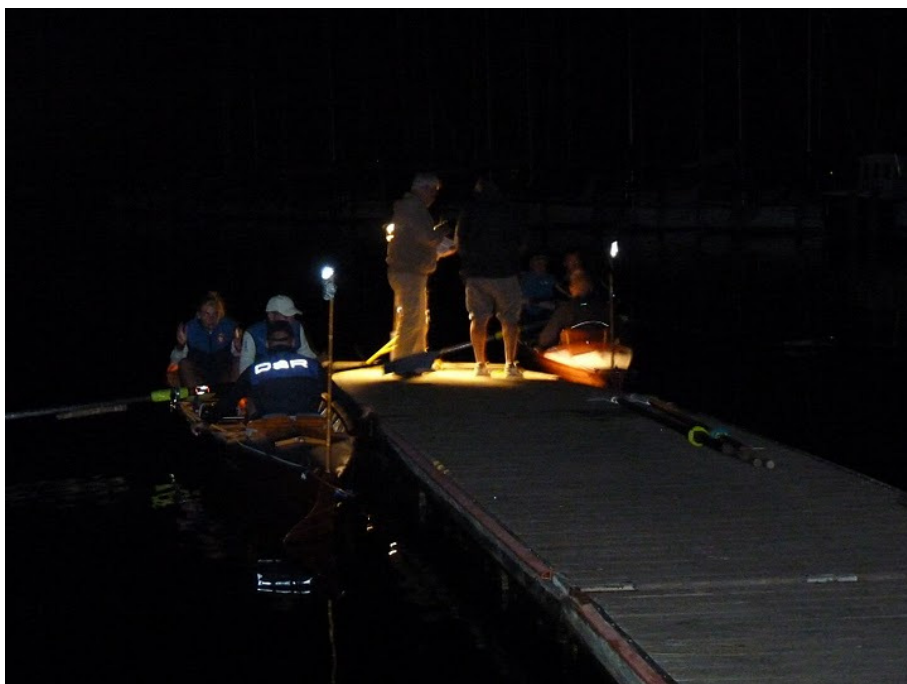
Hvis man gerne ville have en god starttid, måtte man tage plads i køen. Arrangørerne gav os dog lov til at sidde ned, mens vi ventede på starttiden.

Foto Per, Nivaa Roklub.

Hvordan det hele startede, husker jeg også tydeligt – en rotur på Nakskov Fjord, hvor jeg henkastet fik sagt, at jeg egentlig godt kunne tænke mig at prøve at ro et maraton. Mine to rokammerater Jørgen og Ole mumlede et eller andet - og det blev så starten på deltagelse i arrangementet år efter år. Kun i 2009 roede jeg ikke på grund af en skade. Sammen med de jyske maratons og to gange Kongeetapen på Sea Challenge Fyn (82 km) er det så efterhånden blevet til 23 maratonløb. Hvorfor man gør det? Man gør det vel, fordi man kan! Og der er jo et eller andet sejt i at kunne gennemføre den lange tur. Eller også er det den gamle historie om manden, der står og slår sig selv over tommelfingeren med en hammer, og da folk spørger ham hvorfor, svarer han: ”Det er så dejligt, når jeg holder op”.

I øvrigt har Karlebo Marathon den fordel i forhold til Jysk Maraton, at der ydes lidt rabat på distancen. Turen er ikke helt 78 kilometer. Det er den så til gengæld, når der roes i Jylland, her er der ingen nåde. Jyderne er ikke til at forhandle med i den retning. Men turens længde er da vokset i årenes løb. Tidligere roede man kun en gang rundt om Slotsholmen og holdt pause i B&W Roklub på Langelinie.

I år roede jeg turen sammen med Niels Iversen og Steen Wegner fra Århus. Og vi ville - som alle andre - på grund af vejrudsigten, gerne tidligt af sted. Derfor startede turen med at stå i kø en time for at få den første starttid kl. 21.00. Herefter startes bådene med tre minutters mellemrum. Selvom Signaturen har roet Karlebo Marathon mange gange, har jeg aldrig før fået lov til at starte.

Klokken er 21.00 og Aarhus/Nakskov starter som første båd, mens DSR ligger klar til at starte kl. 21.03.

Foto Per, Nivaa Roklub.

De fyrer en kanon af, og så er det ellers med at komme ud af havnen og sydpå. Vi finder hurtigt rytme og flow på det forholdsvis stille vand. Vi havde håbet på "blikvand" med den vejrudsigt der forelå, men bølger er der på hele turen. De er dog ikke totalt ødelæggende for oplevelsen, det er bølger, der er til at leve med.

I mørke kan man ikke se på et ur, hvornår det er skiftetid. Tiden passes i stedet af et minutur, som hver sjette minut med høje bip fortæller os, at nu er det tid til at skifte. De røde og grønne bagbords og styrbords lys ved indsejlingerne til havnene langs Øresund, viser vej.

Gult blinklys fortæller os, at det er tid til at vise startnummer ved en kontrolpost på ydermolen i Vedbæk Havn. Det er en kølig aften, men vinden er med os og med stabilt arbejde når vi Københavns Havn.

Krydset over Kroneløbet er altid en oplevelse. Ind gennem Lynetteløbet og så er det til venstre, men ikke for tidligt. Estakaden, den lange række af pæle med stålwirer imellem, der afspærrer Holmen, har før fanget robåde, som en ruse fanger fisk. Hvis du først er kommet på den forkerte side af pælene, skal du hele vejen tilbage for at slippe fri. Så det er med at holde god afstand. Og så er det en drilsk forhindring, bedst som man tror, at nu er det forbi, dukker der en ny række pæle op foran Operaen.

Turen gennem den smalle Christianshavnskanal forløber fint, hvor alle tre hjælper til med at få båden sikkert gennem "nåleøjet".

Ude i havnebassinet på vej til vendepunktet i Roklubben SAS, møder vi en mørklagt motorbåd, hvis dønninger generer os, men efter 3 timer og 36 minutter er vi fremme og kan få noteret en tid. Ingen både har endnu overhalet os, og vi har som første båd det privilegium, at der ikke er kø ved broerne eller i baderummet, da vi skal gøre brug af tingene. Så er det tid til et varmt bad, lidt at spise og så ellers få lavet lidt strækøvelser.

Efter godt 50 minutter er det så af sted igen. Det er altid en smule svært at komme i gang efter pausen, men inden længe er vi ude af Københavns Havn, en bue ind i Svanemøllebugten, og så er det med at ramme Skovshoved. Når man er nået til Skovshoved på hjemvejen, kommer havnene på rad og række. Tårnbæk, Vedbæk og Rungsted - og for hver havn er du kommet et væsentligt stykke nærmere målet. Det er en stjerneklar nat, og der er megen flytrafik, og ind imellem trækker stjernesquaddene deres lysende spor hen over himlen. Smukt er det. Men som tiden går, begynder kroppen at reagere på den lange tur. Det er især i skiftene, man mærker, at man lever. Nogen årsunge er man jo heller ikke længere, og når man har roet over 50 kilometer, er skiftene ikke længere så elegante. Benene føles som hakket kød (på tilbud) - og især turen fra etter til styrmand kræver koncentration, når båden samtidigt vipper. Er der ikke noget med, at jo ældre man bliver, jo sværere bliver det at holde balancen? Steen holder godt fast i mig, når jeg er på vej tilbage i båden, så jeg ikke falder overbord - Tak Steen!

*Kokken er 05.05 og hold 14, der startede først, er i mål som første hold efter et velgennemført Karlebo Marathon. Fra venstre Steen Wegner, Aarhus, Leif Thygesen, Nakskov, Niels Iversen Aarhus.
Foto Erik M, Nivaa Roklub*

2010 bliver året, hvor Signaturen for første gang gennemfører hele turen i mørke. Kl. 05.05 er vi i mål, lidt flosset i kanten, men alle er godt tilfredse. Det lykkedes os at komme først i mål, ingen overhalede os undervejs. Det er den første sejr. Den næste sejr får vi, da vi ser vores tid. For os alle tre er det ny personlig rekordtid på 7.13.44 timer for turen. Tiden rækker til en sjetteplads. Bådens unge islæt, Steen Wegner, har tilført båden den vildskab og entusiasme, som er nødvendig for at ro stærkt hele vejen, og under Niels' kyndige vejledning har vi fundet vej i mørket. Endelig kan vi så senere konstatere, at det er lykkedes os at slå to af de hold, der i årets løb har givet os pæne klø på langdistancebanerne. Ægir/Aarhus vandt Jysk Maraton med over en times forskel til os. I dag er det os, der er syv minutter foran - og forspringet ned til de ellers uovervindelige bornholmere fra Rønne er på næsten 15 minutter. De resterende hold, der er foran os, er det ingen skam at tabe til. Så Karlebo Marathon 2010 blev på flere måder en succesfuld oplevelse. Men lad det være slået fast: Der er ingen tabere i et Karlebo Marathon - Alle der gennemfører, er vindere.

Om vi gør det igen til næste år? Niels Iversen og Signaturen har efterhånden været med så mange gange, at vi er begyndt at tale om, at nu må det snart være slut. Men lad os nu se - det har vi sagt før.

lthygesen@youmail.dk